

Шлях Молочний

Ігор Павлюк

Шлях Молочний — мов тріщина у кров'яних льодах.
І виходять борщі з берегів аж Париж туманять.
Тіло яблука білого ріжеться об черепичний дах,
Як у старих романах.

Поросят годували цицьками бабів кам'яних —
Тихо сало росло й називалося нашим світом.
То плювали на всіх тих, сердилися, на цих і тих,
Захлинаючись Заповітом.

І, як зламані вії коханок, дороги — в даль.
І — морською травою прикриті, ржавіють кості.
Батьківщина і гроші.
Кипляча свята вода.
На любов і на подвиг не вистачає злості.

То й шукаю коріння своє трав'яне у простих лісах,
Спиті морди зозуль оминаючи, мов провини.
Мій заспаний народ...
Мій знервований тінню птах.
Все одно залишається вибір:
Гроші чи батьківщина.

Кров болить, як Дніпро.
Сіють сиві дощі.
В цій смиренності немає мужності.
Журавлі і бомжі — як від раю ключі підозрітливої наружності.

А героїв нема.
Тільки сіль і пісок.
Верхній світ — як Христова пазуха.
Шлях Молочний. Корова. Німфетки дзвінкий сосок.
Книги Маркса, будинок Мазоха.

Дід глибокий стоїть, мов колодязь. Мовчить вода.
Де-не-де промайнуло зміїне лице красуні.
А цікаво: куди ми зайдемо по тих, золотих слідах?

Динозавровий череп скептичний висить на дідівській клуні.